

Sygn. akt I C 725/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Lidia Staśkiewicz

Protokolant: K. Ż.

po rozpoznaniu w dniu 04 października 2017 r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa **K. Ł.**

przeciwko (...) **Spółce Akcyjnej w W.**

o zadośćuczynienie

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda K. Ł. kwotę 3.000,00 zł (trzy tysiące złotych, 00/100) z odsetkami:

- ustawowymi od dnia 01 czerwca 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.;

- ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty

II. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda K. Ł. kwotę 1.015,79 zł (tysiąc piętnaście złotych, 79/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 600 zł (sześćset złotych, 00/100) tytułem kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Słupsku kwotę 8,91 zł (osiem złotych i 91/100) tytułem wydatku pokrytego tymczasowo ze Skarbu Państwa;

IV. zwraca powodowi K. Ł. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Słupsku kwotę 251,21 zł (dwieście pięćdziesiąt jeden złotych, 21/100) tytułem niewykorzystanej części zaliczki na poczet opinii biegłego, zaksięgowanej pod poz. 2433102-150126.

Sygn. akt I C 725/15

UZASADNIENIE

Powód K. Ł. w pozwie z dnia 27 marca 2015 r. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od (...) S.A. w W. kwoty **3.000 zł** z odsetkami ustawowymi od dnia 01.06.2014 r. do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną wskutek wypadku z dnia 15.03.2014 r. Nadto powód wniósł również o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany (...) S.A. w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, że w toku postępowania likwidacyjnego, na podstawie dostarczonej przez poszkodowanego dokumentacji, przyznał powodowi kwotę 1.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Wskazał, że

strona powodowa nie przedstawiła w pozwie nowych dowodów, które świadczyłyby o zmianie stanu zdrowia poszkodowanego bądź o niewłaściwej ocenie stanu zdrowia powoda dokonanej przez ubezpieczyciela. W ocenie pozwanego, przyznane zadośćuczynienie w kwocie 1.000 zł jest adekwatne do doznanych cierpień i krzywdy powoda oraz czasu ich trwania. Pozwany zakwestionował również datę, od której powód domagał się odsetek ustawowych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 marca 2014 r. w S. doszło do wypadku komunikacyjnego, w którym kierujący pojazdem marki O. (...) nr rej. (...) R. S. nie zachował należytej ostrożności podczas jazdy, w wyniku czego doszło do zderzenia z pojazdem marki V. (...), którego pasażerem był powód K. Ł.. W dacie wypadku sprawca zdarzenia był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. w W..

Bezsporne, nadto dowód: informacja Komisariatu Policji I w S. – k. 25.

W wyniku wypadku K. Ł. doznał obrażeń ciała w postaci urazu klatki piersiowej oraz skręcenia i naderwania szyjnego odcinka kręgosłupa. W związku z doznanymi obrażeniami powód podjął specjalistyczne leczenie. Specjaliści zalecili wdrożenie leczenia farmakologicznego oraz noszenie kołnierza ortopedycznego na okres około 2 tygodni.

Dowód: karta informacyjna leczenia szpitalnego – k. 16-17, historia zdrowia i choroby z (...) sp. z o.o. w S. – k. 10-13, karta pacjenta – k. 14-15.

Pismem z dnia 24 kwietnia 2014 r. K. Ł. zgłosił szkodę do (...) S.A. w W. żądając wypłaty kwoty 6.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w wyniku wypadku z dnia 15.03.2014 r. Decyzją z dnia 19 maja 2014 r. ubezpieczyciel przyznał poszkodowanemu kwotę 1.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Od powyższej decyzji poszkodowany wniósł odwołanie pismem z dnia 26 maja 2014 r. Decyzją z dnia 20 czerwca 2014 r. ubezpieczyciel podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko.

Bezsporne, nadto dowód: zgłoszenie szkody – k. 23-24, decyzja z dnia 19.05.2014 r. – k. 21, odwołanie od decyzji z dnia 26.05.2014 r. – k. 18-19, decyzja z dnia 20.06.2014 r. – k. 20.

Przed wypadkiem K. Ł. był aktywny fizycznie – regularnie pływał, chodził na siłownię, jeździł na rowerze. Nie miał dolegliwości z odcinkiem szyjnym kręgosłupa. Po wypadku K. Ł. nosił kołnierz ortopedyczny przez około 2 tygodnie. Przez okres 2 tygodni przebywał na zwolnieniu lekarskim. Przez półtora miesiąca od zdarzenia zażywał leki przeciwbólowe, miał kłopoty ze spaniem. W dalszym ciągu śpi na plecach, odczuwa ból ramienia przy podnoszeniu ręki. Pływa jedynie rekreacyjnie, na siłowni wykonuje tylko ćwiczenia rozciągające. Powód pracuje jako przedstawiciel handlowy, praca ta wiąże się z podnoszeniem ciężkich rzeczy i wówczas powód odczuwa ból prawej strony.

Dowód: zeznania świadka M. Ł. – k. 60, zeznania powoda – k. 154, k. 58-59.

W wyniku wypadku z dnia 15 marca 2014 r. K. Ł. doznał skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa oraz stłuczenia klatki piersiowej po stronie prawej. W badaniu w dniu 13 października 2016 r. biegły nie stwierdził odchyień będących w związku przyczynowym z przebyłym zdarzeniem. U powoda nie wystąpił trwały ani długotrwały uszczerbek na zdrowiu.

Dowód: pisemna opinia sądowo – lekarska z zakresu ortopedii, k. 112-114.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zebranych w aktach sprawy dokumentów, którym dał wiarę w pełni wobec braku podstaw do zakwestionowania ich prawdziwości przez Sąd z urzędu oraz nie kwestionowania ich przez strony.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka M. Ł. oraz zeznania powoda K. Ł., albowiem korespondują one z pozostałym materiałem dowodowym w postaci dokumentów, są spójne i logiczne.

Dokonując oceny opinii biegłego z zakresu ortopedii sąd uznał ją za rzetelną i fachową. Biegły w sposób wyczerpujący udzielił odpowiedzi na postawione pytania, jego argumentacja jest rzeczowa, logiczna, a tym samym przekonująca. Autor opinii w sposób jasny i jednoznaczny wskazał, na jakiej podstawie wyciągnął konkretne wnioski. Opinia została opracowana przejrzyście, w sposób zrozumiały i pozwalający na jej weryfikację.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Podstawą prawną powództwa jest przepis art. 445 § 1 kc. W niniejszej sprawie z tytułu zadośćuczynienia powód domagał się zapłaty kwoty 3.000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 01.06.2014 r do dnia zapłaty.

Odnosząc się do żądanej kwoty zadośćuczynienia należy mieć na względzie, iż zadośćuczynienie pieniężne, o którym mowa w art. 445 § 1 kc, ma na celu przede wszystkim złagodzenie cierpień doznanych przez poszkodowanego w wyniku czynu niedozwolonego. Obejmuje ono cierpienia fizyczne w postaci bólu i innych dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, polegające na ujemnych uczuciach przeżywanych w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała czy rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia czy wyłączenia z normalnego życia. Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości. Ma więc ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego.

Przepisy kodeksu cywilnego nie zawierają żadnych kryteriów, jakie należy uwzględniać przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego, toteż należy wziąć pod uwagę kryteria wypracowane przez judykaturę. Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, iż wysokość zadośćuczynienia uzależniona jest od całokształtu ujawnionych okoliczności, w szczególności od czasu trwania cierpień fizycznych i psychicznych, trwałości skutków wypadku, okresu trwania objawów chorobowych i ich nasilenia, wieku poszkodowanego.

Z opinii biegłego z zakresu ortopedii wynika, że w wyniku wypadku z dnia 15 marca 2014 r. K. Ł. doznał skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa oraz stłuczenia klatki piersiowej po stronie prawej. Wprawdzie w badaniu w dniu 13 października 2016 r. biegły nie stwierdził odchyłeń będących w związku przyczynowym z przebyłym zdarzeniem, jak też nie stwierdził trwałego ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu powoda, to jednak zważyć należy, że obecny stan zdrowia powoda poprawił się z uwagi na upływ czasu od zdarzenia oraz podjęte leczenie. Niewątpliwie doznane obrażenia skutkowały dolegliwościami natury fizycznej, bólem jak również cierpieniem psychicznym.

Przed wypadkiem K. Ł. był aktywny fizycznie – regularnie pływał, chodził na siłownię, jeździł na rowerze. Nie miał dolegliwości z odcinkiem szyjnym kręgosłupa. Po wypadku K. Ł. nosił kołnierz ortopedyczny przez około 2 tygodnie. Przez okres 2 tygodni przebywał na zwolnieniu lekarskim. Przez półtora miesiąca od zdarzenia zażywał leki przeciwbólowe, miał kłopoty ze spaniem. W dalszym ciągu śpi na plecach, odczuwa ból ramienia przy podnoszeniu ręki. Pływa jedynie rekreacyjnie, na siłowni wykonuje tylko ćwiczenia rozciągające. Powód pracuje jako przedstawiciel handlowy, praca ta wiąże się z podnoszeniem ciężkich rzeczy i wówczas powód odczuwa ból prawej strony.

Ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd wziął zatem pod uwagę wszystkie wskazane wcześniej okoliczności – wiek poszkodowanego, zakres doznanych cierpień fizycznych i psychicznych, rodzaj i zakres doznanych obrażeń ciała, okres leczenia oraz następstwa zdrowotne.

Sąd zważył, iż zadośćuczynienie z art. 445 kc ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość ta jednak nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach (por. wyrok SN z 26.02.1962 r., 4 CR 902/61, OSNCP 1963, nr 5, poz. 107, wyrok SN z 24.06.1965 r., I PR 203/65, OSPiKA 1966, poz. 92, wyrok SN z 22.03.1978 r., IV CR 79/78, nie publ.).

W ocenie Sądu rozmiar cierpień doznanych przez poszkodowanego tak w sferze psychicznej jak i fizycznej uzasadnia przyznanie mu kwoty **3.000 zł** tytułem zadośćuczynienia, o czym orzeczono w pkt I sentencji. Zdaniem Sądu, kwota ta nie jest nadmierna i jednocześnie jest wystarczająca do zrekompensowania krzywdy doznanej przez K. Ł..

O odsetkach ustawowych orzeczono z mocy art. 481 kc w zw. z art. 817 § 1 kc, zasądzając je od dnia 01 czerwca 2014 r.

Powyższe rozstrzygnięcie w zakresie odsetek uzasadnione jest okolicznością, iż poszkodowany zgłosił szkodę pozwanemu pismem z dnia 24 kwietnia 2014 r., kiedy proces leczenia powoda był już zakończony. Sąd miał przy tym na względzie wynikający z art. 817 § 1 kc i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2013 r., poz. 392) 30-dniowy termin na wypłatę świadczenia, liczony od dnia zawiadomienia o szkodzie.

Jednocześnie ze względu na zmianę brzmienia przepisu art. 481 § 2 k.c., wprowadzonego z dniem 1 stycznia 2016 roku ustawą z dnia 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1830), do dnia 31 grudnia 2015 roku Sąd zasądził odsetki ustawowe, zgodnie przepisem art. 481 § 2 k.c. w poprzednio obowiązującym kształcie, natomiast od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 2 k.c. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2016 roku (art. 56 ustawy o zmianie ustawy o terminach zapłaty).

O kosztach procesu orzeczono w pkt II wyroku na podstawie art. 98 kpc, mając na względzie zasadę odpowiedzialności za wynik procesu.

Na koszty poniesione przez powoda składała się kwota 150 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwota 600,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w wysokości wynagrodzenia radcy prawnego w stawce minimalnej za prowadzenie niniejszej sprawy, określonej na podstawie obowiązującego w dacie wniesienia pozwu § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. Nr 490 z późn. zm.) oraz wydatkowana zaliczka na biegłego w kwocie 248,79 zł, tj. łącznie 1.015,79 zł.

Skarb Państwa poniósł tymczasowe koszty sądowe w sprawie w kwocie 8,91 zł tytułem sporządzenia dokumentacji lekarskiej na płycie CD przez Wojewódzki szpital (...) w S., zgodnie z fakturą nr (...) z dnia 15.07.2015 r. wystawioną przez ten podmiot (k. 89).

Zgodnie z art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. 2014, poz. 1025 ze zm.) w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd orzeka o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113. Zgodnie zaś z art. 113 ust. 1 kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Na podstawie wskazanych przepisów Sąd w pkt III sentencji wyroku, zgodnie z wynikiem procesu, nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Słupsku od pozwanego kwotę 8,91 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych pokrytych tymczasowo ze Skarbu Państwa.

Stosownie do treści art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. 2010, Nr 90, poz. 594 ze zm.) Sąd z urzędu zwraca stronie wszelkie należności z tytułu wydatków stanowiące różnicę między kosztami pobranymi od strony a kosztami należnymi. Ponieważ powód uiścił zaliczkę na poczet opinii biegłego w kwocie 500 zł, koszt opinii biegłego wyniósł 248,79 zł, toteż zwrotowi podlegała niewykorzystana część zaliczki w kwocie 251,21 zł, o czym orzeczono w pkt IV sentencji.